

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa R.R.

przeciwko B.C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 czerwca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 czerwca 2019 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwana wniosła skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku

o przyjęcie jej do rozpoznania powołała się na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego. Skarga ma być oczywiście uzasadniona ze względu na wadliwe przyjęcie przez Sąd II instancji, że to najemca poniósł nakłady na nieruchomość, a w konsekwencji na nieuzasadnione zastosowanie art. 676 k.c. W ocenie skarżącego nakłady ponosił brat najemcy, który w chwili ich ponoszenia nie dysponował pełnomocnictwem. Skarga ze wskazanego względu zdecydowanie nie jest oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, teoretycznie potencjalnie oba wskazane kierunki interpretacji (Sądu i skarżącego) są możliwe i już tylko z tego względu Sąd mógł zająć takie stanowisko, jakie zajął. Po drugie, to stanowisko Sądu jest bardziej przekonujące. W polskim prawie pełnomocnictwo materialnoprawne jest jednostronną czynnością prawną, która nie musi być jawna wobec osób trzecich, kreuje bowiem stosunek prawny między mocodawcą a pełnomocnikiem (inaczej prokura, która podlega rejestracji). Co więcej, nawet działania bez pełnomocnictwa mogą zostać zatwierdzone przez mocodawcę (art. 103 k.c.). Wreszcie funkcjonalnie nielogiczne by było przyjęcie, że koszty ponosił sam brat najemcy jako osoba trzecia, a nie najemca jako strona umowy najmu (kwestia rozliczeń między braćmi pozostawała poza sferą zainteresowania właścicielki nieruchomości). Na tle tej sprawy nie występuje też istotne zagadnienie prawne, które miałyby uzasadnić przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej. Miałyby ono dotyczyć możliwości zastosowania art. 5 k.c., gdy szczególne okoliczności nie były zawinione. Trzeba jednak zauważyć, po pierwsze, że kwestia oceny zasadności zastosowania art. 5 k.c. ma charakter sytuacyjny – zawsze powinien decydować o tym sąd w świetle całokształtu okoliczności faktycznych konkretnej sprawy. Po drugie, norma zawarta w art. 5 k.c. zawiera własne przesłanki odwołujące się do zasad współżycia społecznego i społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa: to one są relewantne przy dokonywaniu tej oceny, a nie kwestia zawinienia.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aj